

lagttagelsesevne er lige opladt og interesseret, hvad enten hun ved sit elskende Par, Liége-Amerikaneren og den lille yndefulde Glasmalerske, fører os gennem den moderne Verdensby, Kong Leopolds parfumerede „Petit Paris“, eller den gamle, flanderske By med dens gothiske Kathedraaler og middelalderlige Torvepladser, eller gennem det katholske Brüssel, med dets brogede Kermesse og verdensberømte Manneke-Statue. Fortræffelige er ogsaa Skildringerne af Flyverkonkurrencen med den verdensberømte Flyvers tragiske Nedstyrtning og Død, og fra Ostende med Kasinoets Spillesale, hvor den fornemme, internationale Verden udfolder al sin Luksus og lastefulde Overkultur. Man føler, at Dora Overgaard har set sig meget om i Verden og dannet sig et selvstændigt og uhyldet Syn paa Forhold og Mennesker. Endelig er den lille Kærlighedshistorie, hvorom disse brogede og levende Skildringer danner Rammen, fint og yndefuldt fortalt uden dog et Øjeblik at forekomme virkelighedsfjern eller sentimental. Den virker i sig selv som et Glasmaleri med skære Farver, sammenstemt af en kunstelskende Kvindes varsomme Haand.

Man glemmer næsten over alt det smukke og ypperlige i denne Bog at paatale Forfatterens lidt ukunstneriske Tilbøjelighed til mod Slutningen at lave Bunkebryllup og af et godt

Hjerte forene baade dem, som elsker hinanden, og dem, som hidtil har været hinanden ligegyldige. Ja selv dem, som ligefrem har næret fjendtlige Følelser mod hinanden.

Vi kunde have ønsket denne Afslutning efter gammel Recept udeladt, men denne Indvending er forøvrig saa uvæsenlig, sammenholdt med alt det, som i denne Fortælling er at rose, at den ikke skal hindre os i paa det varmeste at anbefale vore Læsere at skaffe sig Bogen i Hænde og følge Forfatteren gennem det dengang saa lykkelige og nu saa mishandlede og forurettede Belgien.

e—e.

Nok engang „Københavnnerinden“.

—o—

Vi maa gøre vore Læsere end Undskyldning for, at vi atter plager dem med noget i sig saa ligegyldigt for det ganske Land som „Københavnnerinden“. Aller helst saa vi hende henvist til den lykkelige Ubemærkethed som baader sagesløse unge Mennesker bedst, men for ikke at paadrage os noget Skær af Partiskhed, vil vi tillade os at aftrykke et Brudstykke af en „Københavnnerinde“, som „Illustreret Tidende“, vort ældste og ærværdigste illustrerede Tidsskrift har givet Plads for i den Skammekrog som hedder „Damernes Rubrik“.

„I Fjor Foraar svansede alle de smaa Pariserinder, uden Undtagelse, rundt med deres korte vide Nederdele og høje Lakstøvler, og saa bedaarende chicke ud; om Efteraaret havde Københavnerinden endelig bekvemmet sig til at ofre de Par Ører mere for at underkaste sig Modens nye Lune, men langt fra alle, kun en enkelt, listede sig langs Husrækken, analyseret og kritiseret af de mindre modige. Men ak og vé, gjort Springet fuldt ud, og klippet det Kvarter af Nederdelen som skulde til, for at hun kunde komme paa Højde med sine Søstre i Paris, havde hun ikke povet, og Resultatet blev derfor kun sløjt.“

Er der en og anden, der trods de provinsielle Fordomme, eller som kommer ude fra Verden, hvor det er den selvfølgeligste Sag at se et Par slanke Ben i et Par høje Lakstøvler under den vifteformede Kjole, bliver der smilet af deres Dristighed, mange synes det er uanstændigt, og andre ønsker, at de havde Mod til at gaa ligesaadan klædt.

Jeg vil give den kloge Københavnerinde, der jo dog saa gerne vil være chick og ikke staa tilbage for Pariserinden det Raad, straks naar en Mode holder sit Indtog, at følge den blindt, for før eller senere kryber hun jo dog til Korset og underkaster sig dens Vilje.

Fru N.

Ved Siden af.

—o—

Der drager et Tog frem ad en Vej, et Tog af Kvinder, unge og gamle. — Og Vejen er ikke en slagen Alfavej, men en Vej, som trædes bredere og bredere af de mange Fødder, som følger i de forrestes Spor, Række efter Række. — Store Maal har dette Tog lagt bag sig, siden disse forreste brød den Sti, som nu er bleven til en landskendt Folkevej, men der det besynderlige ved dette Tog, at det stadig er de gamle, som gaar i Spidsen, de, hvis Viljer hærdes i Modgangens Dage, men hvis Hjerter aldrig forhærdedes i Selvviskhed, hvis Øjnes Lys aldrig slukkedes i Tvivl.

Der humper en Skikkelse ved Siden af dette Tog og bestræber sig for at holde Trit, en besynderlig Fremtoning. — For springsk til at kaldes gammel, for aflægs til at kaldes ung. Lidt af en Garibaldist, en Barrika-

destormer, — mere af en bedaget Pensionist; lidt af en Demokrat, — mere af en Bourgeois; — lidt af en Æstetiker — mere af en Commis voyageur.

Den Tid er længst forbi, da man i dette Tog tog Notice af ham. De ældre mindes dog endnu at have set ham i blodrød Skjorte og med dragende Sabel forrest i Stormen mod Privilegiernes Barrikader, mindes at have hørt ham med ildnende Raab kalde Kvindehæren under Vaaben.

Nu er Krigsmalingen forlængst løbet af hans bedrøvelige Ansigt; den røde Skjorte anes kun glimtvis bag den borgerlige Redingot, af hans Stemmes Malm er der nu kun en sprukken Messinglyd tilbage.

„Nydelige Dame!“ — „Smukke, statelige Dame!“ — „Intagende, moderlige, fyldige Dame,“ saaledes mimrer han ustandseligt langs Togets Vej, snublende over sine egne Fødder under det hastige Tempo.

„Vil De se, hvorledes Deres Dok-

torhat klæder Dem?“ — „Vil De have et Snapshot af Dem selv paa Formandsstolen eller paa Vejen til Borgernes Raad?“ — „Ønsker De at lade Deres yndige Stemme forevige i min kvindehistoriske Fonograf?“ — „Kender De mig ikke igen, Deres gamle Vaabenfælle fra Firserne, Garibaldi-sten, Barrikadestormeren? Gaa dog ikke saa hurtigt, der er ikke mere for Dem at erobre. De skulde bare vide, hvor denne voldsomme Bevægelse misklæder Dem. — Bi lidt, vil De laane et Spejl?“

Men medynkssmilende tager Række for Række ham forbi, ustandseligt gaar Toget mod Frihedslandet. Forrest den gamle Garde fra Halvfjerdserne og Firserne.

„Gaa Pokker i Vold!“ snerrer han efter dem. „Gamle Hugtænder! Føjl!“

Derefter de middelaldrende, Kærnetropperne med det faste Fodslag, og de skarpe Øjne.

„Færdig med fyrre!“ raaber han. da hans Ben ikke kan følge dem læn-